

Esad Babačič

Pesmi

Skazka

Kaj čutiš preden umreš
stene, ki razbijajo fokus
prehod, ki je bil upanje
ravnino, ki oplaja otroško
nerodnost kos poti
ki je bil strnjen, konkreten,
zbran, nikdar razbran površino
češnje v katero nisi ugriznil
kri ki je ne vidiš
raztreščene obraze
ki so hoteli smisel
ljubezen
zamajano v presledke ledene
dobe
krožnico
v kateri je bajka
zavetje

Kučme

Severni veter
je zapihal zunaj
čas
ko kučme
dobijo ime
po zimi
ko miši
iščejo kruh
v mislih svojih

Krona

Nemogoče se je umiriti
Ta pokol traja v nedogled
Odkar je pisanje podobno vojni
se ni moja občutljivost
prav nič spremenila.

Kako mrzlo je bilo Pasternak
Kako krepostno slabo
se je razvnelo razvpito srce
v katerem je bila tuja kri.
Daj, pusti še malo tistih
ledenih rož na oknu svobode.
Ne dihaj premočno,
prevroč si v svojem bistvu.
Vse se topi okrog tebe,
pa kljub temu ni
nič bolj razločno ...

Mornarska

Mornarji lažejo
da je vsaka vrnitev
neizbežna.
Mornarji kažejo
vtis ujetosti
da bi pretentali
zemljo
da bi se zibali
brez neurij
da bi se bližnji
končno zjokali
utonili.

Ljubljana

Kadar me dež razveseli
takrat pomislim nate.
Past si
v katero se rad ujamem.

Hvaležna

Siva je večna
Siva je sveta
Siva odnaša
vse tisto
za kar
se
ne
splaća
obstati.

Pozaba

Beograjski avtobusi
ne obračajo na končni
krč milosti
je že dolgo tega
popustil
nostalgija zaudarja
iz slovenskih trupel
novo fronto
je treba odpreti
in zaklicati
ju hu hu
kdor gre tja je nor
kdor ostane ponosen
še bolj me boli cinizem
ki ga ni
in zvestoba do domačije
ki sem jo podedoval
težko obračam
pri kalemegdanu
zmeraj manj košave
imajo v hrbet
beograjski avtobusi
so kompozicija
ki se nikdar ne razblini
jeklena samozavest
tišči k tlom
lomi asfalt
vmes je sneg
ki leti v naju

Krona boža tiste,
ki so jo odvrgli.